

[Karlskov Jensen.]

vil være villig til at hjælpe os med at udarbejde et forslag efter sådanne retningslinjer i udvalget, hvis der viser sig at være tilslutning til sådanne tanker. Jeg er sikker på, at de, der har behov for at benytte denne lovgivning her, vil være mere trygge ved den form, fordi det er den almindelige form, som man kender, og så kender man altså også, hvordan virkningerne er, hvis det kniber lidt med terminsbetalingen. Det er ligesom lidt lettere at komme igennem med.

Jeg kan i og for sig ikke se, at der skulle være noget større problem med at vurdere sikkerheden. Jeg er godt klar over — ministeren har tidligere givet udtryk for det over for mig her i salen også — at hvor man har selvskyldnerkautionsordninger, f. eks. i tørskadeloven, dér har man jo en pantesikkerhed hos dem, der får lånene, som man ikke helt har på samme måde her. Men det mener jeg man kunne komme ud over ved netop at gøre det på den måde, at pengeinstitutterne bærer en del af tabet og staten en anden del. Når pengeinstitutterne selv spiller med med en rimelig stor part, så må de jo have en interesse i at vurdere hver enkelt ansøgning — en interesse, som måtte være tilstrækkelig, synes jeg; til også at dække staten ind, sådan at der ikke bliver tale om at gå ud i unødige risici. Men det er klart, at en statsgarantiordning kun har mening, hvis det er sådan, at man bevæger sig derud, hvor man ellers ikke umiddelbart kunne opnå almindelige lån, i pengeinstitutterne.

Jeg vil gerne rejse det spørgsmål over for ministeren, hvordan han ser på det. Vi skal jo have møde i udvalget i morgen, og vi skal have samråd i morgen, og dér kunne vi eventuelt drøfte det videre.

Erlendsson (FP):

Jeg kan godt have lidt ondt af fiskeriministeren, som ud fra sine politiske forudsætninger har lavet de to love, som giver halv statsgaranti for lån til fiskere og til fiskeindustrien. De er begge to blevet pudset op en gang tidligere, men det gjorde dem ikke mere tiltrækkende for dem, de var tiltænkt.

Folketinget har i ministerens skriftlige fremsættelse fået adskillige forklaringer på, hvorfor der ikke for længst af kapitalhung-

rende erhverv er disponeret over de tilsammen 85 mill. kr., staten skal yde 50 pct. kaution for over for banker og sparekasser.

Det ser ud, som om der for disse lån gælder det gamle ord om, at man kan nok trække hesten til vands, men man kan ikke tvinge den til at drikke. Erhvervene har ikke været ivrige efter at låne på en tabskaution, der kan føre til fuldstændig ruin for låntageren, når pengeinstituttet skal have blot halvdelen af pengene hjem. Og pengeinstitutterne selv har ikke været ivrige. Det er ikke en form for kaution, man tidligere har været begejstret for; det har man i øvrigt erklæret diekte over for udvalget. Men de er dog til sidst gået med, efter hvad man skal læse i ministerens fremsættelse. De er gennem en række forhandlinger af ministeren blevet belært om, hvordan det „er muligt at gennemføre en lempeligere afvikling af nødlidende statsgaranterede lån, end selve lovens kautionsform umiddelbart syntes at muliggøre.“ Sådan står der i ministerens skriftlige fremsættelse. Det er en mærkelig forklaring til et lovforslag, der vel i en så enkel rent bankteknisk sag skulle kunne forklares, så enhver misforståelse på forhånd var udelukket, når den kreds, som loven henvender sig til, netop må regnes for at være indforstået med alle banktekniske enkeltheder.

De to love har virket snart et år. Af de 35 mill. kr., som var lånerammen for statsgaranti for fiskerne, er kun tegnet de 7 mill. kr., og fiskeindustrien har været endnu mere tilbageholdende og har kun tegnet sig for 5 mill. kr. af de 50 mill. kr., der var mulighed for, altså kun 10 pct. Derfor skal fiskeriministerens garanti — man kan måske sige fiskeriministerens garantiudsalg — nu forlænges i et år i håb om, at kunderne vil melde sig.

Men de private erhvervsdrivende er forsigtige og jubler ikke så højt, som finansministeren — eller det er måske økonomiministeren — jubler, når han tager et nyt stort milliardlån hjem fra udlandet eller fra indlandet. Der er jo også den forskel mellem ministeren — ikke fiskeriministeren, men den, der står for landets finansielle politik, for statens økonomiske politik — og fiskeren og fiskeindustri fabrikanten, at de hæfter langt mere personligt, når et lån skal indfries. For